

Sygn. akt I C 3750/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy dla(...)M. w W. I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Aleksandra Koman

Protokolant: Klaudia Akacka

po rozpoznaniu w dniu 28 stycznia 2016 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W.

przeciwko J. Z.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego J. Z. na rzecz powoda (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. kwotę 1.752,18 zł. (jeden tysiąc siedemset pięćdziesiąt dwa złote 18/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 07 września 2015 roku do dnia zapłaty;
2. zasądza od pozwanego J. Z. na rzecz powoda (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. kwotę 647 zł. (sto dziewięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 01 lutego 2016 roku

Pozwem z dnia 7 września 2015 r. powód (...) 1 Fundusz Inwestycyjny Zamknięty Niestandaryzowany Fundusz Sekurytyzacyjny z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanego J. Z. kwoty 1.752,18 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Powód wniósł także o zasądzenie kosztów procesu (pozew k. 2-3).

W dniu 9 września 2015 r. tutejszy Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, w którym w całości uwzględnił żądanie pozwu wraz z kosztami (nakaz k. 17).

Pozwany wniósł sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów procesu. W uzasadnieniu podniósł, że roszczenia powoda z 2010 i 2011 r. są przedawnione. Wskazał nadto, że toczyło się inne postępowanie z powództwa (...) 1 Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego Niestandaryzowanego Funduszu Sekurytyzacyjnego z siedzibą w W. przeciwko powodowi, które zostało umorzone (sprzeciw k. 19-20).

W odpowiedzi na sprzeciw powód podniósł, że dochodzone roszczenie dotyczy niezapłaconych przez pozwanego faktur wystawionych w dniach: 19 maja, 19 czerwca i 19 lipca 2011 r. oraz noty obciążeniowej z 24 września 2011 r., a trzyletni termin przedawnienia został przerwany wniesieniem pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 26 maja 2012 r. i rozpoczął ponownie bieg po zakończeniu tego postępowania postanowieniem o umorzeniu z dnia 7 lutego 2013 r. Wobec powyższego do przedawnienia, zdaniem powoda, nie doszło (pismo k. 30-31).

Na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016 r. pozwany podtrzymał dotychczasowe stanowisko, składając nadto wydruki ze stron internetowych, powołując się na zarzuty merytoryczne podnoszone w toku poprzedniego postępowania (protokół rozprawy k. 59).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 15 kwietnia 2010 r. J. Z. zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych (dowód: umowa k. 32-47). Na podstawie tej umowy usługodawca wystawił faktury VAT nr (...) z dnia 19 maja 2015 r. z terminem zapłaty do 2 czerwca 2011 r., nr (...) z dnia 19 czerwca 2015 r. z terminem zapłaty do 4 lipca 2011 r., nr (...) z dnia 19 lipca 2011 r. z terminem zapłaty do dnia 2 sierpnia 2011 r., a także notę obciążeniową nr (...) z dnia 24 września 2011 r. z terminem zapłaty do dnia 15 października 2011 r. Łączna wartość kwot na fakturach i nocie wyniosła 941,73 zł (dowód: faktury k. 48-50). W dniu 10 października 2011 r. usługodawca zawarł z powodem umowę ramową przelewu wierzytelności, a w dniu 19 grudnia 2011 r. porozumienie stanowiące załącznik nr 3 do tej umowy (dowód: umowa i porozumienie k. 14). Na mocy tych umów, z dniem 19 grudnia 2011 r. powód nabył wierzytelność przysługującą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wobec pozwanego, o czym pozwany został poinformowany zarówno przez usługodawcę jak i przez powoda (dowód: wezwanie do zapłaty k. 8, zawiadomienie o cesji k. 10). W dniu 26 maja 2012 r. powód złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym, w którym dochodził zapłaty kwoty wynikającej z nabytej od (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. wierzytelności z tytułu zapłaty za usługi telekomunikacyjne świadczone pozwanemu (dowód: postanowienie k. 21). Postępowanie to zostało umorzono postanowieniem z dnia 7 lutego 2013 r. wobec niezuzupełnienia braków formalnych przez powoda (dowód: postanowienie k. 22). Powód ponownie dochodził tego samego roszczenia wnosząc pozew w niniejszej sprawie. Pozwany złożył sprzeciw od nakazu zapłaty wydanego w niniejszej sprawie na formularzu, na którym widnieje pouczenie o obowiązku zgłoszenia wszystkich okoliczności faktycznych, twierdzeń i dowodów w treści sprzeciwu pod rygorem pominięcia (dowód: sprzeciw k. 20v).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie załączonych do akt kserokopii dokumentów, których wiarygodność nie była kwestionowana przez strony. Strony w istocie nie podważały okoliczności faktycznych będących podstawą roszczenia, podnosząc jedynie argumenty o charakterze prawnym. Dlatego też, wobec niespornego charakteru dowodów z dokumentów Sąd oparł na nich ustalenia faktyczne w sprawie. Jednocześnie Sąd pominął złożone na rozprawie w dniu 28 stycznia 2016 r. wydruki ze stron internetowych, jako dowody spóźnione. Wskazać należy, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany podnosił wyłącznie zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzuty merytoryczne dotyczące rozpoznania sprawy w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Nie podnosił natomiast zarzutów dotyczących merytorycznej zasadności roszczenia. Dowody dotyczące tych okoliczności Sąd uznał zatem za spóźnione i nie uwzględnił ich przy ustalaniu stanu faktycznego. Nadto wskazać należy, że składając rzeczony wydruki pozwany wskazał jedynie, że stanowią one poparcie zarzutów podnoszonych przeciwko powodowi w poprzednim postępowaniu. Pozwany w żaden sposób nie sprecyzował tych zarzutów, nie załączył także pism, z których podniesienie takich zarzutów miałyby wynikać. Wobec powyższego, nawet w przypadku uwzględnienia załączonych przez pozwanego wydruków, nie stanowiłyby one wartościowego środka dowodowego z uwagi na brak wskazania, jakie okoliczności wydruki te mają udowadniać. Z tych wszystkich względów wydruki złożone na rozprawie zostały zgodnie z treścią art. 207 § 6 k.p.c. pominięte przez Sąd w toku ustalania stanu faktycznego sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Na wstępie wskazać należy, że pozwany nie kwestionował, że łączyła go z poprzednikiem prawnym powoda umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Nie podważał także ani legitymacji czynnej powoda, ani faktu wystawienia faktur jak również wysokości na jaką opiewały.

Powód wykazał natomiast, że nabył wierzytelność przysługującą (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w stosunku do pozwanego. Wykazał również wysokość roszczenia – zarówno w zakresie należności głównej jak i odsetek. Kwoty te są zgodne na wszystkich dokumentach załączonych do pozwu – zarówno tych pochodzących od pierwotnego wierzyciela

jak i od powoda. Wysokość tę potwierdza również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego. Nadto jeszcze raz podkreślić należy, że pozwany w żaden sposób nie kwestionował wysokości zadłużenia, ograniczając się jedynie do podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia.

Zarzut ten okazał się jednak niezasadny. Termin przedawnienia roszczeń z umowy łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda, jako związany z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi 3 lata (art. 118 k.c.). Powyższe potwierdzone zostało w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2009 r. III CZP 20/09, w której wskazano, że termin przedawnienia roszczenia o opłatę abonamentową i wynagrodzenie za połączenia telefoniczne z umowy o świadczenie usług telefonicznych, zawartej na podstawie ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne określa art. 118 k.c. (OSNC 2010/1/12, Biul.SN 2009/5/7).

Termin wymagalności roszczeń z poszczególnych faktur rozpoczął bieg odpowiednio w dniach: 3 czerwca 2011 r., 5 lipca 2011 r., 3 sierpnia 2011 r. i 16 października 2011 r. (art. 120 § 1 k.c.). Zgodnie z art. 123 § 1 pkt 1 k.c. bieg przedawnienia ulega przerwaniu w wyniku każdej czynności wierzyciela podjętej przed sądem i przedsięwziętej bezpośrednio w celu dochodzenia roszczenia. Taką czynnością było niewątpliwie wniesienie pozwu w elektronicznym postępowaniu upominawczym nawet jeśli zakończyło się umorzeniem postępowania. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2013 roku III CZP 66/13, OSNC 2014/7-8/72, LEX nr 1388654, R.. (...), Biul.SN 2013/11/12).

Zakończenie przerwy biegu przedawnienia nastąpiło z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania wydanego w dniu 7 lutego 2013 r., a więc najwcześniej z dniem 14 lutego 2013 r. (postanowienie o umorzeniu postępowania jest zaskarżalne zgodnie z art. 394 § 1 k.p.c., a termin na wniesienie zażalenia wynosi tydzień od dnia doręczenia odpisu postanowienia). Po każdym przerwaniu przedawnienia biegnie ono na nowo zgodnie z art. 124 § 1 k.c. Oznacza to, że termin przedawnienia roszczeń dochodzonych przez powoda upływałby najwcześniej w dniu 14 lutego 2016 r. Jednocześnie, w dniu 7 września 2015 r., a więc jeszcze przed upływem terminu przedawnienia – powód wniósł pozew w niniejszej sprawie, czym ponownie przerwał bieg przedawnienia (art. 123 § 1 pkt 1 k.c.). Oznacza to, że zarzut przedawnienia okazał się nieskuteczny.

W tym miejscu wskazać należy, że pozwany nie sprecyzował w treści sprzeciwu zarzutu powagi rzeczy osądzonej, ale w uzasadnieniu pisma wyraźnie wskazał, że ta sama sprawa była już przedmiotem oceny przez sądy powszechne i załączył na tę okoliczność stosowne dokumenty, zatem Sąd uznał za konieczne odniesienie się również do tego zarzutu. Również ten zarzut okazał się chybiony i nie podważył zasadności roszczenia powoda. Wskazać należy, że sprawa wszczęta pozwem w elektronicznym postępowaniu upominawczym nie zakończyła się merytorycznym rozstrzygnięciem. Wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 4 września 2012 r. przekazał sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-P. w W., który to Sąd umorzył postępowanie wobec nieuzupełnienia braków formalnych przez powoda. Tym samym roszczenie powoda nie stało się w ówczesnym postępowaniu przedmiotem merytorycznej oceny, a zatem nie zachodziły przesłanki odrzucenia pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c.

Powód dokonał także prawidłowej kapitalizacji odsetek na dzień wniesienia pozwu zgodnie z art. 482 § 1 k.c. i od tej daty Sąd zasądził odsetki za opóźnienie.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. art. 99 k.p.c. Pozwany przegrał proces w całości dlatego też na rzecz powoda należało zasądzić koszty procesu, na które złożyły się: opłata od pozwu w wysokości 30 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł oraz koszty zastępstwa procesowego przez radcę prawnego w wysokości 600 zł ustalone na podstawie § 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r. poz. 490) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804).

SSR Aleksandra Koman